

Радой Ралин
Орач и вълк

Морен орачът отжеглил воловете си и ги повел към реката на водопой.

В това време се домъкнал гладен вълк, открил ралото, надушил ярема отвътре, па го заблизал лакомо. Нали там се допирал и търкал вратът на вола, кир и солена пот, колкото си щещ, та му се видяло не-виждан деликатес на изгладнелия вълк. И така се увлякъл, че си наврял вълчия неподвижен врат дълбоко в ярема и лека-полека, без да усети, зажеглил ралото по браздата, иначе му било невъзможно да се измъкне от жеглите.

Връща се орачът с воловете, зърнал вълка, който оре по браздата.

– Такова чудо не бях виждал и това видях, вълк да оре – казал той. После си обяснил всичко: – Ама работата е веднъж да се пооближеш и да се пооблажеш, па като ти стане вкусно, и ти не усещаш как си надянал хомота и си го затеглил...

КРАЙ

© Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация:

Радой Ралин, „Езопиада“, Български писател, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5934>]